

Și tati se joacă!

– Vom veni repede, încercați să nu ridicați casa în aer! a zis mama în timp ce-și punea pardesiul verde, care se potrivea perfect cu intensitatea ochilor ei ca iarba și cu părul negru.

Își încheia nasturii pe rând, unul câte unul, și nu înceta să le dea sfaturi. La un moment dat, copiii aveau impresia că plecarea lor este pentru o lungă perioadă de timp, nu doar pentru câteva ore, și au simțit o ușoară teamă.

Totuși, cât aveau să stea în vizită la niște prieteni? O oră, două, trei... Niciodată nu lipsiseră de-acasă mai mult. Știau că și ei făceau asta din când în când, dar reveneau acasă. Deci, nu era motiv de îngrijorare.

– Aveți grijă, a continuat tata, să nu vă certați.

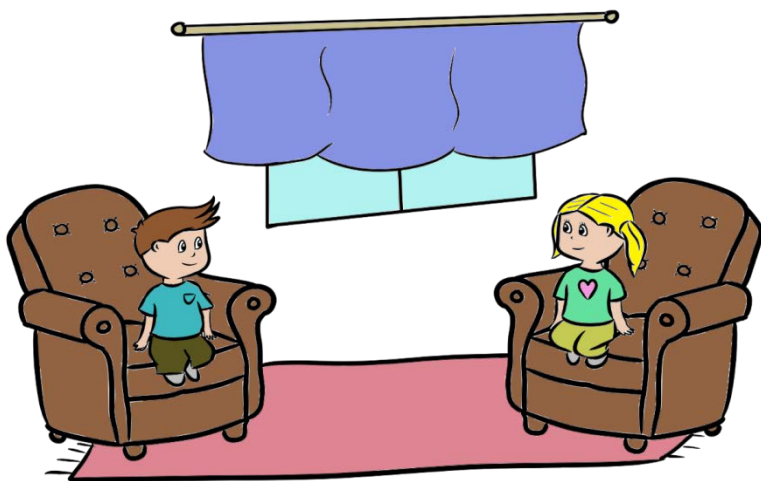
– Noi? au întrebat într-un glas, privindu-se curioși.

Misterul se adâncea din ce în ce mai tare în mintea lor.

Ei bine, se mai certaseră de câteva ori, poate mai des decât contabilizaseră ei, dar nu era chiar un obicei și considerau că nu deranjează pe cineva. Așa că și-au schimbat privirile schimonosite de la unul la altul și apoi la tata.

– Nu intrați în biroul meu! a accentuat apoi. Ba... chiar aș zice să citiți și voi o poveste până ne întoarcem, să stați afară la aer curat, să alergați... știți voi, chestii de copii.

Și-a pus pantofii care erau deja lustruiți bine, geaca scurtă din fâș și i-a deschis mamei ușa, privind către ei într-un mod plin de subînțeleșuri.

După ce părinții au ieșit pe ușă și liniștea s-a așternut în urma lor, copiii s-au așezat pe fotoliile din piele, acolo unde obișnuiau adulții casei să stea când aveau ceva important de discutat. Dar ei nu vorbeau. Stăteau și se gândeau... fiecare la ale lui. Dintr-odată Maria a răbufnit:

– Ceva e ciudat în toată povestea asta! Dar ce?

– Fii mai exactă! Nu te înțeleg!

– Da, îți voi spune ce gândesc eu. Deși tu ești mai mare, Andrei, și se presupune că ești mai inteligent, dar uite că eu am intuiția mai bună.

– Iar începi cu teoria asta ridicolă că eu sunt

mai mare? O secundă-două cât contează?
Suntem gemeni doar.

– Contează numai când vrei tu, acum nu.
Bun! Ce voiam să spun? A, mi se pare că ei
nu au plecat la niște prieteni! Niciodată nu au
făcut asta! Și au mai punctat următoarele:

1. Nu vă certați!

2. Nu intrați în biroul meu!

3. Mai citiți o poveste!

– Maria!

– Andrei!

– Maria!

– Andrei!

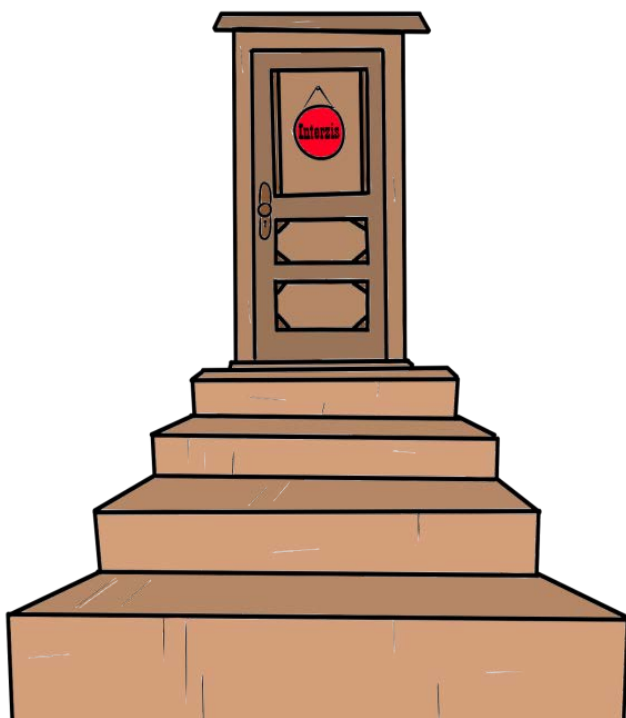
– Cred că tocmai am încălcat prima interdicție, nu? De când au plecat ei, noi ne certăm întruna. Ce zici, trecem la a doua?

– Habar n-am! Ce-ți trece prin minte?

– Să intrăm în biroul tatei. Serios, oare ce-i acolo?

Pentru câteva clipe s-au privit cu ochii exoftalmici, apoi au sărit în cea mai mare viteză de pe fotolii și au început să se înghe-suie pe treptele ce duceau spre mansardă, râzând zgomotos și împingându-se care să ajungă primul și care să pășească mai multe

trepte cu pași de uriași. Acolo urcau destul de rar, când mama îi trimitea să strângă rufele întinse la uscat sau când îl strigau pe tatăl lor la masă. Era un loc misterios pentru ei, cu care nu reușiseră să se împrietenească pe deplin. Treptele scârțâiau sub greutatea pașilor, dar mai ales din cauza agitației și a presiunii pe care o eliberau asupra lor sărind câte două deodată. S-au oprit gâfâind în fața ușii. Inima le bătea teribil. S-au privit câteva clipe în ochi și au înțeles că trec prin aceleași emoții.

Deodată au zărit semnul interzis de pe ușă și au făcut doi pași înapoi.

– Nu putem intra aici, un lucru este sigur, a zis Maria, în timp ce se uita în lungul holului, să o ia fugă.

– Stai o clipă, trebuie să ne gândim bine. Intrăm, privim, nu atingem nimic, apoi ieșim. E bine așa? Măcar scăpăm de curiozitatea asta care ne chinuie acum.

– Da, bineee, a spus Maria cu jumătate de gură și cu aceeași stare de emoție care nu-i dădea pace.

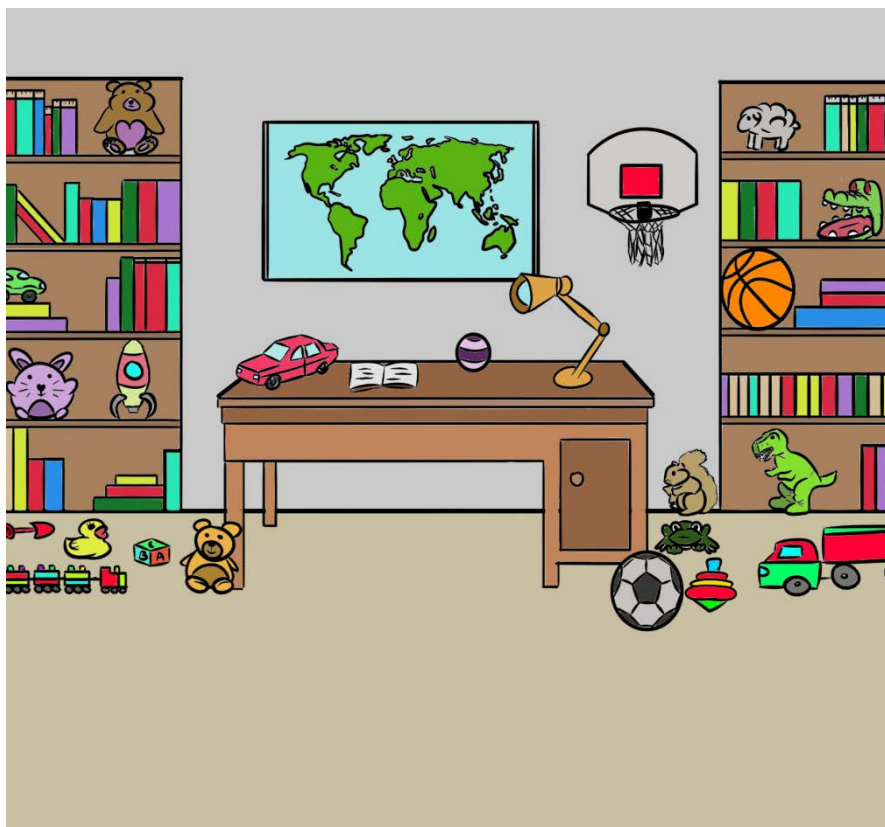
Obrajii ei erau ca focul, se confundau perfect cu bluza roșie pe care o purta. Inima își accelerase bătăile și nu reușea să o controleze. Simțea cum palmele îi transpiră și îi tremură, atunci când le lasă în aer.

– Ce facem noi aici? Hai să fugim jos! Găsim altceva mai interesant de făcut.

– Nici vorbă, eu intru. Nu cred că mă vei lăsa tu la greu. În plus, ce fac gemenii? Sunt nedespărțiți. Părinții vor ști că am fost împreună fără să fi fost împreună. Mai știi: la bine și la greu împreună? Hai, nu fi fricoasă, ești cu mine!

Andrei a prins-o cu putere pe Maria de mână și a deschis ușa. Deodată s-au trezit într-o cameră imensă, plină cu jucării. La asta nu se așteptau.

– Hmm! Foarte interesant, a spus Andrei, frecându-se la ochi! Tata se joacă mai mult decât mine, ba mai mult decât toți copiii la un loc! Ce-i aici? Raiul jucăriilor?

Chiar în clipa aceea s-a auzit de pe raft o voce care le-a atras atenția și i-a amuțit pe loc:

– Bine ați venit în Raiul Poveștilor!

– Poveste! a strigat Maria, speriată.

– Poveste, s-a auzit imediat vocea lui Andrei. Ce vrea să însemne asta, e cumva o capcană? Tata ne-a atras aici într-un fel. Cine a vorbit oare? Care-i jucăria vorbitoare?

Maria făcea iar pași înapoi, încercând să se apropie și mai tare de ușă. Sentimentul de vină nu o părăsea deloc. Ba, mai mult, teama se amplifică în ea.

– Stai aici, nu pleci nicăieri! Serios, nu ți se pare amuzant? Uite, avem ocazia pentru prima dată să explorăm universul secret al tatei. Ce ar putea să ne facă niște jucării? Ele sunt doar ale copiilor, deci am ajuns în lumea noastră magică.

A prins-o de mână pe sora lui și a început să se învârtă. Rafturile ajungeau până la tavan și pe ele erau așezate într-o ordine anume mii și mii de jucării care păreau trezite din somn sau, și mai rău, deranjate. Toți acei ochi mici sau mari erau ațintiți asupra lor.

– Cine sunteți voi?

Întrebarea a venit de niciunde, dar era clar că voia să un răspuns. Copiii au privit de sus în jos, apoi de la stânga la dreapta, căutând să descopere jucăria vorbitoare. Își auzeau până și bătăile inimilor, și mișcările ochilor, și respirația sacadată. Erau convinși că este numai una, când s-a auzit o altă voce mai subțire, mai pițigăiată. Părea o pasăre, ce pasăre?

